

Kelmandamal päewal mõtsleb kol: „Ei täna tobi ühtigi puududa; ma tahad aga näha, kes see kaival näppaja on. Nöidust siin muidugi ei ole!”

Waewalt oli ta toitu lauale toonud, waatab veel üle, leeb portšionid ära — õige, mitte ühtigi ei puudu. Korraga kuulukse Kloostri värawas kella tömbavad, mees jookseb välja, waatab, värawa taga pole kedagit, tuleb tagasi, näeb — laua peal jälle üks kaus tühj! Ta pea hakkas ümberlaima nii suguse weidra lõu juures. Mitte kelin minutidgi ei olnud ta ära olnud ja siiski oli keslegil aega olnud midagit käpata. See pidi viisi üks hoolas ja osav walvaja olema, kes õiget filmapilt hästi mõistis tählpanna.

Neljandamal päewal, kui kol juba kõik oli walmis seadmud ja jälle kella helistati, ei läinud ta mitte välja, vaid peitis ennast tuppa varjule, et seal surutata, kas jälle midagiist kaduma lähb, ja kui, kes siis vete see kaival kelin oleks. Koha näeb ta kaasjätkust sisse kargawad lana peale, sealst ühest waagnast tömbab tüki lõugu ja pühib siis jälle minema. Müüd oli aru käes! Sõna lausumattu toob mees jälle uue portšioni asemel ja sellega asi õige.

Viwendamal päewal aga tahtis hea meelega kaa teada saada, kes Kloostri värawa kella pidi tömbama. Oli aeg käes, walwas kol värawa

kõrvas kusagil varjuv; korraga näeb ta, et jälle kliisu see ongi, kes seal kella nööri külge kargab, paar korda helistab ja siis rutuga kõogi poole joekseb, kust ta parajaste liha tüfiga lõuges välja tulsi, kui munik-kol sinna sündis. Ta andis seda lugu ülemale teada, kes seest suurt nalja tundis ja käskis, iga päew ühe osa enam walmis panna, et kass siis keelmatta ühe omase wõiks wätta. Nönda tehti kaa.

Kimbuke nalja.

Ühel komponeeril oli palju noeta seada ja laaskis siis wahest ühest kirjutajast mõne tülli ära kirjutada. Seal juures nimetas ta igakord tülli ešunesed sõnad ja aega, millesks kirjutust soovis lättie saada. Nii juhtus ta siis kord ütlema: „Lass' woolada röemi pišarad — kuni öhnuni kell seitse.”

Abi kurbdu se waštū. „See on ometi hale lugu, et meie Karla ühtepuhku nii kurblik on; wanamees taub teda küllalt igapäew kõigest jõust, aga see ei aawita ühtigi!”

Tubli kofija. Prudi isa: „Hea küll, mu härra, seda ma ei laida! Ometigi ütelge